

POD SVOBODNIM SONCEM

Zasvojena s – keramiko**Simona Putrih: Nekje med kiparstvom in oblikovanjem**

Če imaš kaj zares rad, tega ne izpustiš iz rok. Tudi Simona Putrih se drži svoje keramike z ljubeznijo, ki jo je začutila pred dobrimi desetimi leti (tedaj je imela dvajset let). V njej se je ta ljubezen razraščala in jo silila k ustvarjanju z glino – iz nje je izvabljala presenetljive posode skulpture. Ta njena ljubezen jo je nazadnje »spravila« pod svobodno sonce, tako da ima že tretje leto status samostojnega kulturnega delavca in kreira keramiko. Svoja dela je predstavila na večih samostojnih in skupinskih razstavah. Znašla so se tudi na razglednici »Mojstri in umetniki 20. stoletja«, natisnjeni v tujini, v »Zlati knjigi ljubiteljev in zbiralcev umetnosti«, izšli v Parizu za l. 1994/1995, in v publikaciji »Kdo je kdo v mednarodni umetnosti«, natisnjeni leta 1993 v Lausanni, kar je zanjo in slovensko umetnost nedvomno velika čast.

– V čem je prednost tistega, ki ima status samostojnega kulturnega delavca? V tem, da hitreje in lažje dobi delo?

»V bistvu gre za to, da si plačuješ zavarovanje in da ti (pokojninska) leta tečejo, česar brez statusa ni. Da bi zato kaj več delal, pa ne. To ni odvisno od statusa, ampak od tega, kako se kdo znajde, kaj kdo hoče in kako spreten je pri uresničevanju svojih namer.«

– Kako vam uspe priti do naročil?

»Delam sama zase, da bi čim več naredila. Ljudje, ki pridejo, to vidijo. Radi imajo malo keramiko, kaj lepega v stanovanju. Tega ne prodajam v galerijah. Včasih je treba potrkati na mnoga vrata; in potrkam, saj drugače ne gre. Živim od tega, kar ustvarim.«

– In kaj če ni kupcev?

»Na srečo imam moža, ta me podpre.«

– Vas ni nikdar prijelo, da bi šli v službo, delali kaj drugega?

»Nikoli! Čar je ravno v tem, da delaš pod svobodnim soncem, neodvisno od drugih, sam, tudi po štirinajst ur na dan. Tu skorajda ni prostih dni, ne počitnic. Nekaj je, kar te žene k ustvarjanju, vrača pa ti z zadovoljstvom ob dobro opravljenem delu.«

– S kakšnimi težavami se srečujete pri oblikovanju keramike? Kako je z materiali, žganjem glin?

»Z glino ni težav, ta se dobi. Manjše stvari žgem sama v plinski peči, večje pa mi žgejo v lončarski zadrugi v Komendi. Zaupam jim, ker so izredno pazljivi. Problem je v tem, da

kreativna keramika pri nas še ni dovolj upoštevana, v svetu ima uglednejše mesto. Se pa zanimanje zanjo povečuje tudi pri nas. »

– Kam prištevate sebe – med kiparje ali med oblikovalce? Izoblikovali ste lasten slog, vaša keramika je umetniško prepričljiva. Poznavalci tovrstne umetnosti jo cenijo, kar dokazujejo tudi tuje publikacije, v katerih ste se znašli s svojimi deli.

»Uvrščam se nekje na sredo, med kiparje in oblikovalce. Ne delam kot lončarka, ampak kot oblikovalka glin. To, kar nastane, niso uporabni keramični predmeti – vaze, posode, četudi se držijo prvinskih oblik posode. Gre za plastike, te razvijam naprej in iščem nove rešitve. Vedno hlepim za njimi. Vselej jih ne uspem najti, in mi tudi kaj raznese. Prav zdaj nastajajo stvari večjega formata, nisem pa prepričana, da bodo vse uspele. Bomo videli. Vmes je nekaj tveganja.«

Simona Putrih

– Vaša zadnja samostojna razstava je bila novembra lani v galeriji Krka v Ljubljani. Kje bo naslednja?

»Ne vem, za letos nimam še nič dogovorjenega. So pa razstave nedvomno pomembne zato, da se pojaviš v prostoru, da vedo zate in vidijo tvoje kreacije in da dobiš nemara še kako naročilo.«

DARINKA KLADNIK